

Да се не лажемо више: ово је отворени рат који црногорски режим, подржан од Запада и дела црногорске јавности (подељен на оне који су заиста уз актуелну власт и оне који су материјално уцењени да буду уз њу), спроводи против Срба.

Али, проблем за Србе у Црној Гори није у Подгорици него у Београду и у Србији.

Најновије најаве црногорских власти – о успостављању црногорске цркве и предлог закона којим би дефакто већи део имовине СПЦ у тој земљи постала државна својина – нису никаква новост. Ово је наставак рата против српског народа који црногорски режим води од осамостаљења 2006. године. Нажалост, саучесници у томе су јој власти у Београду (и актуелне и претходне) које би све то прихватиле само када би се Црна Гора „вратила“ Србији, ма шта да кошта.

Борба било ког народа за свој идентитет и државу никада и никоме не смеју бити спорни. Али, у Црној Гори се не ради о борби једног народа на своју државу и идентитет већ, сасвим очито, реч је о пројекту који ствара тамошња политичка групација коју предводи човек који је власти дуже него многи диктатори у недемократским државама света, одржавајући се нерегуларним изборима.

Нарастајући црногорски национализам и жељу за државношћу не предводе људи који су свој живот и делање посветили том циљу – рецимо студенти, свештеници, академици, писци - него прагматични политичари који су за тридесет година прешли пут од југо-комуниста, преко српских националиста па до новопечених црногорских шовиниста. Ово су новопечени „либерали“ који тврде да граде секуларну, грађанску државу а хоће да јој формирају цркву и подржаве манастире. Овде није реч о афирмацији некаквог аутохтоног националног идентитета већ о стварању новог, који се темељи на реинтерпретацији историје, прогону и отимању имовине једне етничке и верске заједнице и отвореној мржњи и придавану негативних епитета свему што у себи има српско. Управо због свега овога би свакоме ко верује у људска, грађанска, мањинска,

Проблем за Србе у Црној Гори није у Подгорици него у Београду и у Србији

Пише: Владан Динић
петак, 21 јун 2019 11:26

верска, државна и политичка права – ма које нације или вере - требало да буде важно да се реагује на ово што ради званична Црна Гора.

Снага новог црногорског идентитета у настајању темељи се не на аутентичној, унутрашњој већ, готово искључиво на иностраној подршци (кроз игнорисање корупције и изборне манипулације, увлачење земље у НАТО, признање и подршка албанским сепаратистима на КиМ мимо већинског става јавности). У том смислу уколико би једног дана та бланко подршка нестала, ствараоци тог новог идентитета ризикују да од Црне Горе направе неку нову европску Молдавију, државу која постоји као правна чињеница, али која није никакав релевантан идентитетски субјекат и у чије историјске и правне темеље не верује већина њених грађана. Али, то је проблем за оне који стварају и верују у новоформирану Црну Гору и нека им је са срећом – њихово право и то не би требало никога другог да се тиче. Међутим, у Црној Гори живи (чак и према оспореном и сумњивом попису) преко 30 одсто Срба који евидентно трпе јасну дискриминацију због идентитетске припадности и Србија има дужност да помогне одбрану њихових права. И ту долазимо до поенте: кључни проблем за тамошње Србе није у Подгорици, него у Београду и у Србији.

Како у политичким круговима у Београду, тако и у већем делу јавности у Србији (поготово међу онима који имају родбинске везе са Црном Гором) постоји став да би све било у реду „само да се Црна Гора врати“, па кад би се то десило опростили би и заборавили и Милу и свима све што се у међувремену десило.

Пише: Владан Динић
петак, 21 јун 2019 11:26

Тако смо већ годинама сведоци да српске власти – и претходне, а поготово актуелне – стално говоре о неком пријатељском и тобоже братском односу са Црном Гором и како ће, ето, све бити у реду само они тамо на власти „мало да се смире“. Пример оваквог става види се и кроз недавне изјаве Александра Вучића који је поводом предлога црногорског закона о верским заједницама рекао да би његово усвајање „у значајној мери покварило врло пристојне и добре односе, које Србија и Црна Гора данас имају“, те да би „свако угрожавање имовине српске цркве у Црној Гори неминовно водило стварању лоших односа, а томе се нити надам, нити то желим, већ желим најбоље односе Србије са Црном Гором“?! Сличан став и наступ су имале и раније власти у Србији, али чини се да актуелна има најбоље личне односе са Милом Ђукановићем, јер како другачије протумачити ову Вучићеву изјаву о „врло пристојним и добрим односима“ са онима који су на готово свим темама од значаја – од регионалних односа до пријема тзв „Косова“ у Интерпол – против ставова Србије?

И, као и увек – крив је неко други. Тако је Вучић поводом актуелних дешавања у Црној Гори сугерисао да свега тога не би било да није било – погађате – актуелне опозиције која је 2006., у време референдума о самосталности, била на власти у Србији: „Са Хавијером Соланом су потписали Београдски споразум и разорили СРЈ, и без икаквог референдума прешли са федерације на конфедерацију. Потом је дошло и до отцепљења услед ужасног вођења кампање из Београда, и као да су многи међународни фактори учествовали у договору да се Црна Гора одвоји“, додавши да су способности наших тадашњих власти биле такве да је само две године касније и Приштина једнострано прогласила независност. „Губили смо једно за другим. Данас ми поштујемо Црну Гору као државу, и желимо да имамо добре односе са свим њеним грађанима“. Управо се у

овој поруци види та теза – коју актуелни режим у Црној Гори стално апострофира – да се Црна Гора види као неки изгубљени део Србије који би требало да јој се врати.

Када ће више и власти у Београду и део јавности да схвате: ми нисмо исти народ. То су два народа – Срби и (новонастали) Црногорци. Ове друге би требало да пустимо да буду шта хоће а не да им се умиљавамо на рачун првих (Срба у Црној Гори) у нади да ће сви „да нам се врате“

Док српске власти годинама понављају мантре о некаквом пријатељству, са друге стране, из Црне Горе се спроводи организована и програмска кампања која је директно уперена против српске заједнице и Србије јер се они виде као препрека новом црногорском идентитету у настајању. Када ће више и власти у Београду и део јавности да схвате: ми нисмо исти народ. То су два народа – Срби и (новонастали) Црногорци. Ове друге би требало да пустимо да буду шта хоће а не да им се умиљавамо на рачун првих (Срба у Црној Гори) у нади да ће сви „да нам се врате“.

Од распада Југославије па до данас је јасно да су Срби и српска питања у региону само жетон за поткусуривање приватних односа оних на власти у Србији са суседима. Народи и земље које имају такве људе на власти тешко могу да опстану а питање је да ли и заслужују

О томе како делује Србија показује и понашање актуелног српског министра спољних послова. Уместо одговорног и планског делања према Србима у Црној Гори, министар спољних послова Ивица Дачић, уз повике и гестикалације реторски пита на РТС-у: „Зар неко стварно мисли да ће заузети Острог и отети га од Српске православне цркве“? Да, господине Дачићу, очито је да мисли и да хоће. Шта ћете тим поводом да урадите, ако ишта? Међутим, Ивица Дачић се на међународном и регионалном плану понаша као пијани гост у кафани који је замољен да изађе, па он као галами и прети да га сви чују, а онда устане и оде и све буде како је келнер рекао. Јасно је да осим неке буке, ни ту, ни било где друго у региону, Србија неће урадити ништа.

Од распада Југославије па до данас је јасно да су Срби и српска питања у региону само жетон за поткусуривање приватних односа оних на власти у Србији са суседима. Народи и земље које имају такве људе на власти тешко могу да опстану а

Проблем за Србе у Црној Гори није у Подгорици него у Београду и у Србији

Пише: Владан Динић
петак, 21 јун 2019 11:26

питање је да ли и заслужују.

([Сведок, 18. јуна 2019.](#))